

IAK-vragen

1. Wat is de aanleiding?

Dit besluit is opgesteld naar aanleiding van de aangenomen motie Van Dijk en Potters.¹ Hierin constateerden die kamerleden dat er sprake is van stapelfacturen voor cliënten die zorg of ondersteuning uit de Wmo 2015 ontvangen en dat deze ontstaan door late gegevensuitwisseling tussen gemeenten, CAK en aanbieders. In de motie werd de regering verzocht te onderzoeken of een maximale aanlevertermijn voor gemeenten en een kortere vaststellingstermijn van het CAK mogelijk is.

2. Wie zijn betrokken (maatschappelijke actoren)?

Gemeenten, aanbieders van Wmo-zorg, CAK en Wmo-cliënten

3. Wat is het probleem?

Het is van groot belang dat de cliënt de factuur voor de Wmo-ondersteuning tijdig ontvangt. Er zijn echter diverse oorzaken waardoor dat niet altijd mogelijk is. Dit heeft als gevolg dat het CAK de klant een factuur moet sturen waarop de bijdrage voor twee of meer perioden van vier weken in rekening wordt gebracht, een zogenaamde stapelfactuur. Circa 9,4% van de 420.000 facturen over 2016 die het CAK elke vier weken heeft verstuurd, waren een stapelfacturen. Cliënten kunnen hierdoor geconfronteerd worden met forse rekeningen. Dit is een onwenselijke situatie.

4. Wat is het doel van de maatregel?

Met de wijziging van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 wordt beoogd dat cliënten zo spoedig mogelijk een factuur ontvangen voor de verschuldigde eigen bijdrage. Zo wordt het aantal zogenaamde 'stapelfacturen' teruggedrongen. Daarnaast wordt het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 op enkele punten verduidelijkt zodat deze de uitvoeringspraktijk beter weerspiegelt.

5. Wat rechtvaardigt overheidsinterventie?

Op dit moment bestaat er geen concreet in regelgeving vastgestelde termijn waarbinnen het college of de zorgaanbieder de benodigde gegevens voor het vaststellen van de eigen bijdrage aan het CAK moet aanleveren. Het CAK vraagt gemeenten en aanbieders sinds een aantal jaren een termijn te hanteren van uiterlijk 28 dagen (vier weken) na afloop van de bijdrageperiode, maar deze termijn is nu nog niet verplicht. Dit leidt tot verschillen tussen gemeenten. Niet alle gemeenten en zorgaanbieders hebben onderling een aanlevertermijn afgesproken en termijnen die wel zijn afgesproken verschillen in tijdsduur. Dit maakte de uitvoering van de afspraken voor aanbieders onnodig ingewikkeld. Gemeenten handhaven ook niet altijd de afspraken met aanbieders over de aanlevertermijn. Het hanteren van één voorgeschreven aanleveringstermijn voor gemeenten geeft een belangrijke bijdrage aan het versnellen en stroomlijnen van het facturatieproces.

¹ Kamerstukken II 2015/16, 29 538, nr. 209.

6. Wat is het beste instrument?

De huidige aanpak, gemeenten en aanbieders vragen om de benodigde gegevens voor het vaststellen van de eigen bijdrage binnen 28 dagen aan te leveren, leidt niet tot voldoende terugdringing van de hoeveelheid laat aangeleverde gegevens. Om het probleem aan te pakken lijkt een wettelijke termijn dus een passende oplossing.

7. Wat zijn de gevolgen voor burgers, bedrijven, overheid en milieu?

De opdracht voor gemeentebesturen om zorg te dragen voor maatschappelijke ondersteuning en voor de kwaliteit en continuïteit van voorzieningen binnen dit kader, blijft met dit besluit ongewijzigd. Het besluit heeft daarom geen financiële gevolgen voor gemeenten. Voor gemeenten zal het wel noodzakelijk zijn om met zorgaanbieders contractuele afspraken over aanlevertermijnen te maken of aan te scherpen én om hierop te gaan handhaven.

Met het besluit daalt de regeldruk voor aanbieders die in opdracht van meerdere gemeenten voorzieningen verstrekken aan Wmo-cliënten. Het aantal verschillende gemeentelijke regels voor aanbieders zal afnemen omdat de aanlevertermijn voor alle gemeenten gelijk wordt. Zorgaanbieders zullen mogelijk hun processen aan moeten passen om de gegevens tijdig aan te kunnen leveren.